

Arrest

**nr. 224 936 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 maart 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole te Brussel wegens illegaal verblijf.

Op 29 maart 2019, nadat verzoeker werd gehoord, neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 maart 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : C.

geboortedatum : 25.01.1994

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brussel-Hoofdstad-Elsene op 29.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:

(...)

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoekende partij werd voor het eerst door de politie gecontroleerd en was nooit eerder voorwerp van een politieel proces-verbaal of gerechtelijke veroordeling. Zij gebruikte geen alias om zijn identiteit te verbergen en toonde onmiddellijke en volle medewerking bij voormelde controle.

Zij zoekt geen problemen en beseft nadat zij hierover is geïnformeerd dat het bezit van geldige verblijfpapieren en toestemmingen om te kunnen verblijven en werken in België noodzakelijk is. Verzoekende partij diende zoals verwerende partij bevestigt een asielaanvraag in Oostenrijk in. Deze asielaanvraag verleent haar een tijdelijk verblijfsrecht in Oostenrijk.

Verwerende partij kon hierdoor niet zonder kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak de bestreden beslissing (verbod van verblijf en verbod om terug te keren naar Schengenland daarin begrepen Oostenrijk) in hoofde van verzoekende partij nemen omdat deze niet verenigbaar is met het tijdelijk verblijfsrecht in Oostenrijk dat aan verzoekende partij ingevolge haar asielaanvraag werd verleend (RVV 17 januari 2019, nr. 215.311).

Verwerende partij toont niet aan dat het voormelde tijdelijke verblijfsrecht van verzoekende partij is beëindigd waardoor de bestreden beslissing juridisch mogelijk zou zijn. Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekende partij ingevolge haar asielaanvraag in Oostenrijk heeft onderzocht of overwogen en daardoor rechtsgeldig tot de bestreden beslissing kon komen (RVV 17 januari 2019, nr. 215.311).

De motieven die verwerende partij aanvoert kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet redelijkerwijze schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij is geen recidivist en het is de eerste keer dat zij een terugkeerbeslissing krijgt waarbij zij paradoxaal ook voor het eerst behoorlijk is ingelicht over haar rechten en plichten die zij wil respecteren.

Verzoekende partij beweert niet dat zij ziek is of dat zij een gezinsleven in België heeft waardoor deze motieven van de bestreden beslissing volkomen irrelevant zijn voor de beoordeling van haar zaak.

Evenzeer zijn de daaruit genomen conclusie dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees handvest tot de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet schendt of dat het onderzoek naar de voorwaarden in de zin van artikel 74/13 van voormelde "Immigratiewet van 15 december 1980 werd gevoerd totaal irrelevant.

Voorgaande motieven zijn naast de kwestie minstens foutief en kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen.

Rekening houdende met al deze redenen is het -kennelijk onredelijk om de bestreden beslissing uit te vaardigen.

De ingeroepen motieven zijn ofwel irrelevant -of niet deugend en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Er is geen risico op onderduiken voorhanden omdat verzoekende partij haar ware identiteit niet verbergt integendeel en zij nooit in aanraking met justitie gekomen. Verwerende partij heeft verzoekende partij ondertussen ook vrijgesteld.

Verwerende partij stelt niet dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt.

Om deze redenen en voorgaande redenen is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum en heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden en heeft geen gekend verblijfsadres. Dit wordt niet betwist. Het feit dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van een alias om zijn identiteit te verbergen en dat hij zijn volle medewerking verleende bij de politiecontrole doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. In de bestreden beslissing is uitdrukkelijk gemotiveerd waaruit het risico op onderduiken bestaat, met toepassing van artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker het hier niet mee eens is, doet aan de wettelijke toepassing van de criteria van het risico op onderduiken geen afbreuk. Gezien er een risico op onderduiken werd vastgesteld, werd er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan in de bijlage 13septies en kan het bevel gepaard gaan met een inreisverbod. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst erop dat hem geen inreisverbod mocht worden afgegeven aangezien hij een asielaanvraag indiende in Oostenrijk en deze asielaanvraag hem een tijdelijk verblijfsrecht verleende. Verweerder toont niet aan dat het tijdelijk verblijfsrecht is beëindigd waardoor hij het inreisverbod niet kon nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord in het Frans, met name op 29 maart 2019. Hij verklaarde sinds een jaar in België te verblijven om werk te vinden. Niet terug te kunnen keren omdat hij hoopt meer geluk te hebben in België. Nog geen verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in België of in Europa maar dat zijn vingerafdrukken in Oostenrijk werden genomen. Hij verklaarde verder niet te lijden aan een ziekte die hem belet terug te keren naar zijn herkomstland. Ten slotte verklaarde verzoeker geen partner of kinderen in België te hebben.

Waar verzoeker thans stelt dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk kan hij verweerder bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden aangezien hij verweerder hiervan niet in kennis heeft gebracht terwijl hij de mogelijkheid had tijdens zijn gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan daarom ook niet verwijzen naar het arrestnr. 215 311 van de Raad dat geenszins dezelfde situatie betreft aangezien in het voormeld arrest geen gehoor werd afgenomen voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Verder wijst de Raad op volgend motief in de bestreden beslissing: *“wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”* Verzoeker is inmiddels vrijgelaten, zoals verzoeker zelf bevestigt in het schrijven van 31 mei 2019 en aldus wordt hij niet verhinderd zich te begeven naar Oostenrijk indien hij beschikt over het tijdelijk verblijfsrecht ingevolge een lopende asielaanvraag.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het feit dat hij niet ziek is of geen gezinsleven heeft in België volkomen irrelevant is aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard ging met het inreisverbod waarbij verweerder met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Verweerder motiveert waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel is, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van verzoeker en met de duur van het verblijf in België en het eventueel gezinsleven. Verzoeker maakt de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het enige middel in de synthesesamenvatting is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN